

ството ѝ към страната на крайностите. В Сан Себастиан, във вилата на художника Фигероа, чиито картини са подражание на Ел Греко, вижда гротесковите очертания на живота – *Смъртта*, която води хоро към “хоризонта, тънещ в мрак и безнадеждност”, на което са се хванали грешниците: император, папа, рицар, куртизанка, като предчувствие за предстоящия ѝ трагичен път в изпепеляващата страст на Юга. При екскурзията до Авила страстта получава своята визуализация в образа на Ередиа, в чиято личност има нещо, което я привлича като пароксизмите на самата *Испания* – екзотично, тайнствено, красиво, наситено с черен магнетизъм като *мрачните позлатени катедрали* под лазурното небе на Андалузия: “пламенно и страстно, жестоко и зловещо”¹⁹. Тази среща се оказва фатална, изпълва душата с *меланхолията на непостижимото*. Неподвластното на разума влечение към Ередиа се материализира в смес от чувственост, възвишен порив, желание за притежание. Мечтата за Ередиа е свързана не с мрачния огън на сладострастието, а с някакъв чист, романтичен възторг, но опитът да я постигне е съдбовно навлизане в бездната на изпепеляващата страст. Животът като завладяност от другия е опит да се приближи до неговия свят на вярата²⁰, да приеме героични роли (в съда проявява нравствено величие като в драмите на Лопе де Вега²¹, решението да го последва в Пеня Ронда), разходките из Толедо ѝ говорят за Ередиа – разхожда се до *меланхоличния площад* на поета Бекер²². Любовта на Фани е наситено, остро, замайващо чувство, с тръпки на пронизваща *меланхолия*, безнадеждност, свързано с усещането, че от нейната любов ще произлезе *испан-*

¹⁹ Димов, Д. Цит. съч., с. 304.

²⁰ В Толедо, в ордена на йезуитите, изразява желание да навлезе в света на католическата вяра.

²¹ Испанският стереотип на драмите на Лопе де Вега за любов и чест, свързани със Златния век в края на 16 – началото на 17 в.

²² Густаво А. Бекер (1836-1870). Основни теми в произведенията му от сб. “Рими” са любовта, самотата, смъртта и поезията: “на едно сърце стигнах до бездната/ и за момент се наведох,/ и душата ми, и очите ми се смутиха/ толкова бездънно бе то и толкова черно.”